

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Manowska (przewodniczący)

SSN Mariusz Łodko

SSN Kamil Zaradkiewicz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Stowarzyszenia Z. w N.
przeciwko Polskiemu Związkowi [...]. w W.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 września 2021 r.,
zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Okręgowego w W.
z dnia 31 marca 2020 r., sygn. akt XXIII Gz (...),

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 4 grudnia 2019 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił zażalenie Stowarzyszenia Z. w N. od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z 29 marca 2019 r. w sprawie z powództwa Stowarzyszenia Z. w N. przeciwko Polskiemu Związkowi (...) w W. o zapłatę. Od powyższego rozstrzygnięcia skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego złożył Powód, zaskarżając rozstrzygnięcie w całości. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. i potrzebę wykładni przepisów dotyczących skutków i trybu oceny

istnienia zdolności postulacyjnej po stronie organizacji pozarządowej. Jednocześnie skarżący zarzucił naruszenie szeregu przepisów prawa procesowego.

Postanowieniem z 31 marca 2020 r. Sąd Okręgowy w W. odrzucił skargę kasacyjną jako niedopuszczalną z uwagi na fakt, iż spór między stronami dotyczy praw majątkowych, a wartość przedmiotu sporu wynosi 13.275 zł.

Na powyższe orzeczenie zażalenie złożył Powód, wskazując, iż zasadniczą kwestią podlegającą rozpoznaniu jest ustalenie tego, czy sprawa ma charakter pracowniczy. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie prawa procesowego tj. art. 398² § 1 k.p.c. w zw. z art. 476 k.p.c. poprzez błędną i sprzeczną z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej wykładnię oraz naruszenie prawa procesowego - prawa Skarżącego do wysłuchania wynikającego m. in. z art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sporządzona w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r., Nr 61, poz. 284).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie. Skarga kasacyjna została odrzucona postanowieniem Sądu Okręgowego w W. z 31 marca 2020 r. w związku z uznaniem, że jest ona niedopuszczalna, a to z uwagi na treść art. 398² § 1 k.p.c., który to przepis ustala dolną granicę wartości przedmiotu zaskarżenia na kwotę 50.000 zł. W rozpoznawanej natomiast sprawie wartość przedmiotu sporu wynosi 13.275 zł. To jednak, co stanowiło istotę skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie, to zarzut naruszenia wskazanych w skardze kasacyjnej przepisów postępowania, przede wszystkim wobec uznania, iż Pan K.B. będący członkiem skarżącego Stowarzyszenia nie może być uznany za osobę świadczącą pracę zarobkową na innej podstawie niż stosunek pracy w rozumieniu przepisów ustawy – Kodeks pracy, a zatem nie może być traktowany jako pracownik. Skarga kasacyjna została wywiedziona od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z 4 grudnia 2019 r. oddalającego zażalenie na postanowienie Sądu w W. z 29 marca 2019 r. odrzucające pozew Skarżącego. W zażaleniu Skarżący podnosił m.in., iż doszło do naruszenia art. 61 § 3 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię wobec przyjęcia, iż nie ma on zdolności postulacyjnej, *ergo* legitymacji, w zakresie wytaczania powództwa na rzecz swojego członka w sprawie o zapłatę wynagrodzenia za pracę świadczoną w formie wykonywanych na własny rachunek usług sportowych.

Odrzucając postanowieniem z 31 marca 2020 r. skargę kasacyjną Sąd Okręgowy w W. przesądził *implicito* to, iż sprawa nie ma charakteru pracowniczego (nie jest sprawą z zakresu prawa pracy). W przypadku uznania, iż skarga kasacyjna dotyczy sprawy z zakresu prawa pracy w rozumieniu art. 398² § 1 k.p.c. wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa i wynosi dziesięć tysięcy złotych, a w konsekwencji skarga nie podlegałaby wówczas odrzuceniu z powodu jej niedopuszczalności wobec niespełniania kryterium wartości. W konsekwencji, w zakresie rozpoznania kluczowego podnoszonego przez Skarżącego zarzutu Sąd odwoławczy w istocie poprzez odwołanie się do kryterium *ratione valoris* pozbawił go możliwości poddania stanowiska Sądów *meriti* obu instancji weryfikacji tego zarzutu - *ratione materiae* - w postępowaniu kasacyjnym. Tymczasem ocena w tym zakresie - o ile skarga spełnia wymagania jej stawiane, co w zakresie wykraczającym poza zarzut wskazany w zażaleniu Skarżącego nie podlega ocenie na tym etapie - należeć powinna do Sądu Najwyższego. To bowiem kryterium merytoryczne rozstrzyga o minimalnej wartości przedmiotu zaskarżenia, zaś celem skargi kasacyjnej jest weryfikacja prawidłowości dokonanej przez sądy *meriti* wykładni prawa i z tej perspektywy możliwe jest dopiero odniesienie się do tego, czy skarga spełnia przesłankę wartości, o której mowa w art. 398² § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji.